

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. decembra 2015. godine
Ref. br.:RK869/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI58/15

Podnosilac

Islam Çerkini

**Ocena ustavnosti presude Rev. br. 210/2014 Vrhovnog suda Kosova od
19. februara 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Islam Çerkini iz sela Bibaj, opština Uroševac, koga zastupa gđa Zejnepe Zenuni, advokat iz Uroševca.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda Rev. br. 210/2014 Vrhovnog suda Kosova od 19. februara 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom podnosilac zahteva tvrdi da su povređena prava garantovana Ustavom Republike Kosova (u daljem tekstu: Ustav), u skladu sa članom 3. [Jednakost pred Zakonom], članom 7. [Vrednosti], članom 24. [Jednakost pred Zakonom] i članom 46. [Zaštita Imovine], kao i članom 1. Protokola 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 u vezi sa članom 21.4 Ustava, članom 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilom 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Kosova (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 12. maja 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 29. juna 2015. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Almira Rodriguesa za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Arta Rama-Hajrizi i Bekim Sejdiu.
7. Dana 29. jula 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Dana 14. oktobra 2015. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

9. Dana 12. septembra 1979. godine, otac podnosioca zahteva, A. Ç. (sada pokojni) kupio je od treće strane D. M. nekoliko parcela zemlje i šume. Kupoprodajni ugovor nije overen. Od tada ovu imovinu poseduju i koriste, bez ikakvog ometanja, otac podnosioca zahteva, a zatim i on sam.
10. Dana 26. jula 2006. godine, otac podnosioca zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Uroševcu radi utvrđivanja svojine na osnovu kupoprodajnog ugovora iz 1979. godine i savesnog držanja nepokretnosti više od 30 (trideset) godina.
11. Dana 24. decembra 2012. godine, Opštinski sud u Uroševcu je (rešenje T. br. 340/12) proglasio podnosioca zahteva jedinim naslednikom celokupne imovine njegovih roditelja.

12. Dana 28. decembra 2012. godine, Opštinski sud u Uroševcu je tokom pripremne sednice za slučaj C. br. 433/06 presudom subjektivno preinačio tužbu, priznajući podnosiocu zahteva status tužioca.
13. Dana 30. aprila 2013. godine, Osnovni sud u Uroševcu je (presuda C. br. 433/06) usvojio, kao osnovanu, tužbu podnosioca zahteva i proglasio podnosioca vlasnikom parcela koje su bile predmet tužbe.
14. Osnovni sud je naglasio: *“Tužilac je, ubedljivim dokazima dokazao činjenicu da su prethodnik tužioca i sada sam tužilac potpuno savesno držali u posedu spornu imovinu od 1979. godine do 2006. godine (kada je podneo tužbu), dakle više od 20 godina”.*
15. Osnovni sud je dalje zaključio: *„da postojanje pismenog dokaza, u formi i na pravnom nivou, onoliko koliko su prisutni akteri kupoprodajnog ugovora imali nivo poznavanja pravnog postupka ili obrazovnog, ali da su na njihov način, prost, originalan i autentičan jasno predstavili da vrše, zapravo da konstatuju pismeni čin kupoprodaje, a koji su tužilac A. Ç. i tužena D. K. usmeno izvršili.”*
16. Dana 17. juna 2013. godine, punomoćnik treće strane D. M. je izjavio žalbu Apelacionom sudu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede zakona.
17. Dana 21. marta 2014. godine, Apelacioni sud je (presuda AC. br. 1913/13) usvojio žalbu treće strane D. M. i preinačio presudu Osnovnog suda tako što je tužbu podnosioca odbio u celosti kao neosnovanu.
18. Apelacioni sud je obrazložio da je kupoprodajni ugovor *„bez opisa nepokretnosti koja je predmet ugovora, bez konstatovanja da je kupoprodajna cena isplaćena od strane kupca, a pogotovu ono što je najvažnije, bez njegovog potpisivanja od strane ugovornih stranaka, po mišljenju ovog suda, ne predstavlja ugovor o kupoprodaji, jer ovaj ugovor ne sadrži sve elemente jednog ugovora i isti nije mogao da proizvede pravno dejstvo prema ugovornim strankama.”*
19. Apelacioni sud je i pravno stanovište Osnovnog suda o savesnom držanju imovine u dužem vremenskom periodu ocenio kao neosnovano *“jer tužilac, prema pravilima iz imovinskog prava, držanjem nije mogao da stekne imovinsko pravo”.*
20. Podnosilac je podneo Vrhovnom sudu zahtev za reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.
21. Dana 19. februara 2015. godine, Vrhovni sud Kosova je (presuda Rev. br. 210/2104) odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za reviziju.
22. Vrhovni sud je naglasio: *”Drugostepeni sud je pravilno primenio materijalno pravo, kada je preinačio presudu prvostepenog suda i usvojio žalbu tuženih i utvrdio da pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba parničnog*

postupka, pošto je taj sud ocenio sve žalbene navode i utvrdio relevantne činjenice i u obrazloženju pobijane presude dao dovoljno razloga koje prihvata i ovaj sud.”

Navodi podnosioca

23. Podnosilac zahteva tvrdi da su presudom Vrhovnog suda povređena prava garantovana članom 46. [Zaštita imovine] Ustava i članom 1. Protokola 1 EKLJP.
24. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporenim presudom diskriminisan u uživanju imovinskih prava i da je istom povređeno načelo pravne sigurnosti i standard obrazloženja odluke.

Prihvatljivost zahteva

25. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
26. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

27. Sud se takođe poziva i na član 48. Zakona [Tačnost podneska], koji propisuje:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

28. Sud se poziva i na pravilo 36 Poslovnika, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev: d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan,

i

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi: (d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.

29. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud osporenim presudom „diskriminisao tražioca u uživanju imovinskog prava, povredio načelo pravne sigurnosti i prekršio standard obrazloženja njegove odluke.“
30. Međutim, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije objasnio kako i zašto je diskriminisan osporenim presudom i kako i zašto je istom povređeno načelo pravne sigurnosti i standard obrazloženja.
31. Pored toga, Sud zaključuje da su navodi podnosioca zasnovani na “pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju i pogrešnoj primeni materijalnog

prava“. Zapravo, ovi navodi su zasnovani na argumentima koji se odnose na utvrđivanje činjenica i primenu zakona.

32. U tom smislu, Sud naglašava da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenim od strane Vrhovnog suda, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
33. Sud podseća da Vrhovni sud smatra da je Apelacioni sud „*pružio dovoljno razloga u obrazloženju [osporene] presude, koje takođe prihvata i ovaj Sud*“. Prema tome, Vrhovni sud je prihvatio i da „*ovaj ugovor ne sadrži sve elemente ugovora i da isti nije mogao da proizvodi pravno dejstvo u odnosu na ugovorne strane*.“
34. Sud smatra da je Vrhovni sud odgovorio na razloge žalbe podnosioca zahteva detaljnim obrazloženjem o tome zašto je tužbeni zahtev odbijen.
35. Uopšteno, podnosilac zahteva nije obrazložio kako i zašto je zaključkom Vrhovnog suda o pravnim posledicama nedostatka „*svih elemenata ugovora*“ diskriminisan i kako i zašto su prekršeni načelo pravne sigurnosti i standard obrazloženja.
36. Konkretnije, Sud smatra da je Vrhovni sud temeljno razradio i koncept navodnog sticanja imovinskih prava putem kupoprodajnog ugovora i savesnim držanjem imovine u dužem vremenskom periodu.
37. Pored toga, Sud primećuje da redovni sudovi nisu proglasili podnosioca zahteva vlasnikom sporne imovine. U ovakvoj situaciji, nije moglo doći do navodne povrede člana 46. Ustava [Zaštita imovine] ili člana 1. Protokola 1 EKLJP.
38. Sud primećuje da podnosilac nije predočio nijedan dokaz koji potkrepljuje tvrdnju da je prekršeno pravo na jednakost pred zakonom. U tom smislu, Sud primećuje da je podnosilac zahteva imao brojne mogućnosti da iznese svoje navode pred redovnim sudovima. Shodno tome, ne može se uzeti u obzir tvrdnja da je podnosilac zahteva bio diskriminisan osporenim presudom.
39. Zapravo, Sud ocenjuje da podnosilac zahteva nije izgradio tvrdnju o diskriminaciji „*na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa*“, u skladu sa članom 24.2 Ustava.
40. Kao što je već pomenuto, Sud primećuje da su u presudi Vrhovnog suda detaljno analizirani argumenti podnosioca zahteva iz revizije, a koji se odnose na utvrđivanje činjenica i primenu zakona. Shodno tome, pravo na obrazloženu odluku nije prekršeno, kao što to tvrdi podnosilac zahteva.
41. Stoga Sud smatra, uopšteno i konkretno, da podnosilac zahteva nije podneo dokaze koji bi ukazali na povredu ustavnih prava (vidi: *Vanek protiv Republike Slovačke*, br. 53363/99, odluka ESLJP, od 31. maja 2005. godine), niti je

potkrepio tvrdnju da su postupci pred Vrhovnim sudom bili nepravični ili proizvoljni (vidi: *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).

42. Ustavni sud ponavlja da ne deluje kao sud četvrtog stepena, u pogledu odluka donetih od strane Vrhovnog suda o činjeničnim i pravnim pitanjima (zakonitost). Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine; vidi, takođe: slučaj KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, Rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
43. U zaključku, Sud utvrđuje da je u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 stav (1) tačka d) i (2) tačka b) i pravilom 56 (2) Poslovnika zahtev očigledno neosnovan i stoga treba da bude proglašen neprihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilima 36 (2) b) i 56 (2) Poslovnika, 14. oktobra 2015. godine jednoglasno je

ODLUČIO

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20.4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi